

Vikingarna i Saltvik

Förbannelserunans
makt

BODIL STJERNBERG

VIKINGARNA I SALTVIK
FÖRBÄNNELSERUNANS MAKT

© 2023 Bodil Stjernberg
Inlag och Omslag: Books on Demand
Förlag: BoD – Books on Demand, Helsingfors, Finland
Tryg: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Tyskland
ISBN: 978-952-80-9378-7

VIKINGARNA I SALTVIK
FÖRBANNELSERUNANS MAKT

Bodil Stjernberg

FÖRSTA DELEN

JÓL

Det var kallt ute, snön låg i tjocka drivor, på himlen lyste alla stjärnorna mot en nattsvart himmel. Jag stod en stund och bara njöt av stillheten, och den vackra naturen. Långt borta hörde jag vargarna yla till månens ära, den var fulländat rund denna *jóle* natt, *vetur* hade kommit mycket tidigt detta år. Kölden började krypa innanför kläderna. Jag hade inte klätt på mig så mycket, eftersom det inte var så många steg att ta från mitt hus till vår stora hall där vi skulle fira *jól*. Alla som kunde komma till gästabudet skulle hämta någonting att äta med sig, men vi stod för både de helstekta grisarna och mjödet. Några raska steg, och jag var inne i den varma hallen som redan var pyntad med blod som sig bör. Röken från den långa eldstaden som värmde upp hela rummet ringlade sig ut genom lyrhålen i taket. Doften från de glödstekta grisarna, som redan burits in från kokhuset till rummet där trälarna skar grisarna i lämpliga bitar, gjorde oss alla hungriga. I väntan på att de stora faten skulle bäras in drack vi mjöd, medan vi lyssnade på vår skickliga *skalt* Torbjörn, som sjöng sina nyförfattade kväden om *Jólnir* och *Jólfödr*. De mottogs med glädje. När vi äntligen kunde sätta grisköttet på våra tallrikar åt alla med god aptit, köttet var så saftigt att det rann ner både saft och fett längs med hakorna på alla. Vi, som satt närmast varandra uppe vid högsätet där far satt i sin stol, kunde tala med varandra så att vi hörde vad de andra sade, men vad folk talade om lite längre borta uppfattade man inte. Ljudnivån var så hög. Kvällen fortsatte i en allt uppsluppna stämning när folk fick i sig mera vin, mjöd och öl.

Det skålades för *Njord*, så att allting skulle växa bra, och ge stora skördar stundande *sumár*. Vi skålade för de andra gudarna också, även till minnet av dem som gått hädan. Somliga somnade vid bordet, en del hade redan hamnat på golvet, och detta var endast den första dagen av *jólefrandet*, i morgon och dagen därefter fortsätter vi med att dricka *jól*. Jag kände mig trött, och sade till de andra att jag tänkte gå och lägga mig, Estrid sade att hon följer med, för hon tänkte också lägga sig så att hon skulle orka fortsätta med firandet följande dag. Vi gick tillsammans, Estrid och jag till våra hus, det hade blivit ännu kyligare, luften doftade friskt som riktigt kall luft gör, snön knarrade under fötterna på oss, och när vi talade stod det ett moln av ånga runt våra munnar. Estrid och jag raskade på stegen, vi hade börjat frysa i våra tunna kläder, i morgon tar jag nog min pälskappa på mig, om det är lika kallt som i dag konstaterade Estrid. Vi sade godnatt åt varandra när vi kom till mitt hus som låg närmare hallen. Estrid hade några steg till att ta, innan hon var vid långhuset där hon bodde tillsammans med våra föräldrar Harald och Siv samt våra syskon Friborg och Vidar. Min trälinna Liv hade varit och lagt ved på eldstaden, så inomhus var det varmt och skönt, jag klädde av mig, tvättade ansiktet och tänderna och var på väg att lägga mig i sängen när det bankade på dörren. Till min förskräckelse hade jag inte reglat dörren, ty in kom en berusad man som genast kom närmare och försökte ta tag om mig, det var inte oklart vad han hade för avsikter.

”Kom hit så ska vi ha lite roligt tillsammans sludrade han.”

Jag knuffade undan honom, men då blev han arg, och ännu ivrigare att få tag på mig. Nu blev också jag arg. Jag knuffade honom med kraft mot dörren varpå han ramlade omkull, och blev liggande på golvet. Med nöd och näppe fick jag upp dörren. Han hade ramlat så nära den och låg nu där avsvimmad. Jag ropade på hjälp, men ingen hörde mig, det var ännu mycket

folk i hallen, och alla var mer eller mindre fulla. Jag fann ingen annan råd än att klä på mig, och gå till hallen för att be om hjälp. Jag skulle aldrig få honom utsläpad ensam.

Jag klädde i en hast på mig några klädesplagg, kastade en mantel över axlarna och drog på mig mina skinnstövlar, och skulle just ta ett kliv över mannen när han tog ett tag om mitt ben, och drog ner mig så att jag föll rakt ovanpå honom. Nu höll han mig i ett hårt grepp, det var svårt att komma loss, jag kunde inte ens använda kniven. Hans andedräkt luktade illa, och han stank av svett och öl. Hela hans yttre skvallrade om att han inte vårdade sig såsom vi gör. Jag undrade vem han var och vad han gjorde i vårt samhälle. Visst bor här en hel del människor, men jag kan inte komma ihåg att jag skulle ha träffat denna man tidigare. Han måste vara ny här, eller också har han kommit för att hälsa på någon släkting. Längre än så hann jag inte tänka, för nu blev det riktigt svårt att komma loss från honom. Han hade redan börjat dra min klänning uppåt samtidigt som han försökte få mig under sig. Jag kämpade emot allt vad jag kunde, när han försökte kyssa mig bet jag honom i läppen så att blodet rann nerför hakan på honom och läppen hängde ner på ena sidan. Nu blev han ännu argare, och ännu ivrigare, han sade att nu skulle han visa hur en riktig man tar en kvinna. Då skrek jag så hårt jag kunde i örat på honom att han nu får smaka på hur en sköldmö handskas med en ynkrygg till man. Samtidigt drog jag snabbt upp knäet så att det träffade honom i skrevet med kraft. Han vrålade till av smärta, och tappade greppet om mig varpå jag reste mig och sparkade till honom, och han fick även en omgång i armen och ansiktet. Där blev han liggande på golvet, och vred sig av smärta när jag sprang till hallen efter hjälp. Jag försökte hitta någon av mina bröder eller Ragnar, Germund, eller någon annan från fars hird. Som tur var fick jag tag på Germund där han satt och lyssnade på Torbjörn

som berättade någonting intressant. När jag talade om vad som hade hänt reste sig både Germund och Torbjörn. De kom genast med mig till mitt hus. Där låg ynkryggen på golvet och ojade sig fortfarande. Germund och Torbjörn drog upp honom från golvet, och släpade honom till hallen. Där låste de in honom i det lilla rummet som låg i den ena änden av huset avsett för folk som har begått stöld, eller något ännu värre, dödat någon. I morgon skulle han få sitt straff. Far skulle inte vara god att tas med när han fick höra vad mannen hade haft för sig. Germund kom in och kontrollerade att ingen obehörig fanns inne hos mig. Innan han gick tog han mig i sin famn, och höll om mig ömt. Han tog mig under hakan, och tittade mig i ögonen när han frågade om jag klarar mig ensam i natt. Jag sade att min trälinna skulle komma snart. Liv har ett eget rum i andra ändan av huset bredvid häststallet, men hon är tillräckligt nära ifall jag skulle behöva hjälp, hon skulle nog höra om jag ropade. När han gick bad han mig regla dörren efter honom, så att han hörde att dörren gick fast ordentligt. Medan jag på nytt gjorde mig i ordning för natten välldede känslorna upp, inte för det som hade hänt mellan den okända mannen, och mig utan den känsla jag fick när Germund höll om mig. Den känslan var skön, och jag skulle vilja ha mer av det. Men om han känner något för mig så döljer han sina känslor väl. Senare, när jag låg i sängen föll tankarna på hur den främmande mannen hade hittat till mitt hus, Hade han följt efter mig och Estrid? Men, vi hade inte sett eller hört någonting. De enda ljud som hördes var knarret i snön under våra egna fötter. Jag kunde inte förstå varifrån mannen hade kommit överhuvudtaget. Han måste ha varit med på vår *jólefest*, men vem är han? Vem känner honom, och vem hade bett honom komma till vår *jólefest*? Efter att jag hade grubblat på problemet en lång stund somnade jag äntligen.

Följande morgon vaknade jag väldigt sent, Liv, min trälinna kom in med ett fat gröt åt mig. Hon hade varit uppe tidigt, och hade fått veta vad som hade skett på natten. Nu var hon orolig för att det hade hänt mig någonting värre. Jag *fyrteljde* allting för henne, också det att mannen satt fångslad i det lilla rummet bakom hallen. Liv sade att ”alla så småningom börjar ta sig till hallen för morgongröten och din far kungen kommer att vara på plats han också fastän han inte mår så bra. Så din far kommer nog att ge mannen ett hårt straff.”

Det som hände på natten gjorde mig nog lite uppskakad, trots att jag är en sköldmö, och har varit med om allehanda strider och konflikter. Jag kan försvara mig, det här, var trots allt ingen stor händelse, men när det händer i mitt eget hem, i min fars hus under *jólefirandet* gör det mig oroad. Att berätta detta för far var någonting jag gärna skulle lämna ogjort, men han måste få veta vad som försiggår i hans hem och på hans marker.

I dag var vädret helt annorlunda än igår, himlen var mörk, svarta moln hopade sig över oss, och det hade redan börjat blåsa från norr, det bådade oväder. Träden vajade för vinden, ännu hade det inte blåst upp till *kåra*, men innan vi hade hunnit till kvällen skulle det vara svårt att ta sig fram. Efter några steg var jag framme vid huvudingången som ligger på den södra kortsidan av huset, facklorna ytterom dörren var tända trots det lilla dagsljuset som ännu fanns kvar innan *kåran* kom. Innanför var det varmt, och skönt, brädgolvet som också hade anlagts i farstun och runt väggarna i hallen höll kylan som strålade underifrån borta. Inne i hallen hade gästerna vaknat, de flesta hade redan hunnit inmundiga morgongröten, men många satt och höll huvudet i händerna, de hade druckit lite för mycket mjöd under kvällen, och natten.

Far satt på sin plats och såg mycket bekymrad ut. Han vinkade mig till sig och sade ”jag hörde vad som hände i natt, vad vill du att mannen ska få till straff.”

”Vi kan tänka på det lite senare. Vad jag undrar över är, vem han egentligen är, varifrån han har kommit hit till oss, och vem har bjudit in honom.”

”Det vet jag inte, ingen vet vem han är och ingen säger sig känna honom.”

”Vad jag vill är att någon förhör honom, och om han inte berättar vem han är, och vem som har bett honom komma hit måste få ett hårt straff.”

”Han skulle få det i vilket fall som helst. Han kom in till dig, och det måste ha varit planerat. Hur kunde han veta i vilket hus du bor? Det han ville göra dig är helt oförlåtligt, och han kommer inte undan ett mycket hårt straff.”

”Nåväl, jag hoppas att far vill åta sig att bestämma straffet.”

Far kallade på några av sina hirdmän, och befallde dem att hämta kräket från rummet han förvarades i. Efter en stund kom hirdmännen tomhänta tillbaka. ”Fången har rymt” sade de, ”dörren var öppen, och innanför fanns ingenting annat utom en blodig filt ovanpå bänken.” Nu blev far alldeles rasande arg. Han skulle sända i väg alla hirdmän för att söka efter mannen.

”Far lugnar nu ner sig, mörkret kommer att lägga sig alldeles snart, och det håller på att blåsa upp till *snökåra*. Ingen kommer att se någonting där ute om en stund, männen skulle kunna tappa bort sig i snöyran, och det kommer säkert den förskräcklige mannen också att göra. Nu tycker jag att vi fortsätter vårt firande, dina trogna hirdmän måste få fira *jól* som alla andra, och far, kom ihåg att som sköldmö hör också jag till din hird, så vi kommer nog att hitta honom, om inte idag eller imorgon, men någon vacker dag kommer han att bli fasttagen.”

”Min kära dotter du är alltid lika vis och förständig. Vi gör som du säger, det blir nog bäst så.”

Hirdmännen såg tacksamma ut, de måste lyda sin kung, men just en högtid som denna skulle det ha varit väldigt ledsamt att inte få vara med och fira, det är ju trots allt den viktigaste

högtiden på hela året. Männen vände sig om för att gå efter att ha bugat för far och mig, samtidigt som de viskade tack.

”Far nu tycker jag att vi glömmer det här, och ser till att folk får det de vill ha, mat, dryck och underhållning.”

Således beslöts det att vi fortsätter vårt firande på kvällen såsom föregående kväll. När kvällen kom, och vi bänkade oss vid bordet var alla mer eller mindre skärrade av händelsen. Estrid och Friborg var oroliga att det skulle kunna hända på nytt, och att mannen borde bli tillfångatagen och få sitt rättmätiga straff. Vidar var som vanligt av annan åsikt.

”Vad behöver han mera straffas för, du bet och sparkade honom, han har ju fått sitt straff redan.”

”En främling som tränger sig in i en kvinnas hus med ont uppsåt måste straffas,” svarade Estrid och Friborg i munnen på varandra.

Mellan tuggorna sade Vidar att ”Om det skulle ha varit någondera av er skulle det ha varit annorlunda, men Ragnhild är ju en stridskunnig sköldmö så det gäller inte henne.”

Estrid frågade Vidar med en mycket upprörd stämma

”Så du menar att bara för att hon är sköldmö får män bete sig mot henne hur som helst?”

”Nej, det menar jag inte, men han fick ju stryk så det är väl ett tillräckligt straff tycker jag.”

”Vidar, nu tiger du” röt, Einar.

Det blev tyst kring bordet när alla spetsade öronen för att höra vad som sades. Einar var arg på Vidar, det både syntes och hördes. Han hade en djup röst som bar långt. Det var mycket sällsynt att han blev arg, men när han blev det visste alla att akta sig, för då var han inte god att tas med.

”Varför kan du aldrig uppföra dig, och ta hänsyn till andra människor. Nu när vi firar *jól*, *skat* man inte börja bråka med någon som har varit med om en obehaglig upplevelse. Det mannen gjorde, är att han inte bara är skyldig till intrång hos

Ragnhild, utan också i hela vårt hem och kungsgård. Det är ett oförlåtlig brott. Nu är det bäst för dig att tåga om saken, annars får du gå ut från hallen.”

Vidar blev alldeles blek i ansiktet när han hörde Einar banna honom, han visste att Einar nästan aldrig blev arg på familjemedlemmarna. Resten av kvällen var stämningen dämpad uppe i vår bordsända, i den nedre delen stöjade och glammade folk i vanlig ordning. Estrid, Friborg och jag tog oss hem när vi blev trötta av all mat, och av den tryckande stämningen, när Vidar satt och tjurade, och Einar höll ett vakande öga på honom. När vi kom ut från hallen steg vi ut i en helt annan värld, stormen hade hämtat snö i mängder. Träden var alldeles övertäckta med snö, och man såg knappt grenarna, bara en oformlig vit massa. Himlen var fortfarande svart, inga stjärnor syntes i natt. Vi plumsade i snön, och höll i varandras händer så att vi inte skulle ramla omkull. Det var skönt att andas frisk luft, det blir så tungt att andas när elden brinner, och av alla ljusen som står på borden. Estrid och Friborg ville komma in till mig, och se att jag inte hade någon obehörig på besök. Allt var i sin ordning, det var varmt och gott. Liv hade sett till att det inte skulle bli kallt här inne. Där satt vi en stund och talade med varandra, alla tre var av samma åsikt att Vidar har blivit väldigt konstig, men det har kanske med åldern att göra. Efter en stund gick Estrid och Friborg till långhuset, de sade att de också var väldigt trötta. Visst var det roligt med *jólen*, men det var samtidigt ganska tröttsamt, med så mycket folk som glammade i flera dagar och nätter. Jag tänkte på far som såg ut att bli bara tröttare och svagare för var dag som gick. Han var sjuk och jag hoppades att Trygve skall kunna bota honom. När jag lade mig, tänkte jag på att jag följande dag skulle börja planera för handelsresan som far har ålagt mig att göra när det blir vår. Om isarna lossar under *Harpa* kan jag kanske åka iväg redan i början av *Skerpla*, men senast måste jag

åka i slutet på *Skerpla*. Jag ska tala med far, mor och alla andra om vad de vill att jag ska sälja och köpa. Min sista tanke innan jag somnade gick till Vidar. Jag tycker egentligen synd om honom, han försöker komma med åsikter, och sen blir allting bara fel. Jag somnade och vaknade inte ens av att Liv kom och lade till ved på eldstaden.

SIGRUN

Alla säger att vi liknar varandra, Ragnar och jag, vi är båda rödblonda och grönögda. Folk tror att vi är syskon, Ragnar är nog mera bror till mig än mina egna bröder, och hans far Ingvar har alltid behandlat mig som sin dotter.

Det föll sig alldeles naturligt att Ragnar skulle delta som min närmaste man på resan från Saltvik till Kaland, och vidare till *Gardaríki*, riskerna var stora när *Káran* börjar blåsa, men jag måste i väg. Vi lastade Sigrun, mitt vackra snabbgående handelsskepp med allt vi behövde, många tält, mat och dryck, våra svärd, sköldar, spjut, hjälmar, ringbrynjor, yxor och pilbågar, djurfällar och annat behövt. Vi skulle inte komma hem på flera månvarv. Jag behövde också flera kvinnor och män till besättningen. Dessutom behövdes också trettio roddare, men det kommer inte att vara svårt att fylla alla platserna, jag var ju ändå den respekterade Sköldmön i vårt samhälle, och många ville följa med på resan för att de aldrig tidigare hade varit i *Gardaríke*.

Saltvik är inte lika stort som Birka, men ingen liten by heller. Den ligger på en vacker plats väl skyddad för nordanvinden. Det finns fina fiskevatten alldeles bredvid, marken är bördig, och den ger bra skördar, husdjuren har gott om utrymme att beta på. Jag är född här liksom min far och mor, mina far- och morföräldrar och deras föräldrar. Vi har flera stora långhus, och dessutom har vi en stor hallbyggnad där alla fester och sammankomster går av stapeln. Det är ju trots allt en kungsgård. På vår gård finns också en mängd andra byggnader, ett par stora timrade hus, stugor, en vävstuga, ett badhus och naturligtvis stallbyggnader, smedja, verkstad, ett kokhus, samt flera hus för tjänstefolket och trälarna. Vi har också två brunnar med färskt vatten.

Även i Saltvik finns det många timrade hus av varierande storlek, det finns ett värdshus, smedjor, flera vävstugor, krukmakerier och stallbyggnader. Mellan husen och gårdarna slingrar sig de träbelagda gatorna och upptrampade stigarna. Vår hamn är inte så stor, men den ligger bra till. En handelsplats har vi också, för vår by ligger på en plats som anlitas av sjöfarare på väg till Birka eller Kaland och uppåt längs med finnarnas kust. Det finns många byar som hör till Saltvik. Dessutom har vi Borge, en fästning som befolkningen kan fly till ifall någon skulle attackera oss. Vi har också ett stavtempel, *Goðheimr* helgat åt gudarna Tor, Oden och Frej. Templet är väldigt vackert, i det finns statyer av de stora gudarna, men också av några mindre. Vi har grävt ner små figurer av guld i varje hörn av templet när det byggdes. De hjälper till att skydda byggnaden från förstörelse. Templet ligger alldeles bredvid vårt hus så det är väldigt lätt att besöka det när man behöver be om beskydd från gudarna jag har nu besökt templet varje dag före den förestående resan, och bett om beskydd av dem. Alla talar om den nya guden, Vite Krist, men ingen här i Saltvik vill byta våra gudar till en annan Gud. Hur kan man vara säker på att den nye guden är bättre än de gudar man trott på i många generationer, och hur kan en Gud klara av allt som det krävs flera till att sköta?

Min far kung Harald Järnhand har ålagt mig att åka på en handelsresa till *Gardaríke*. Vi har även fått en inbjudan att delta vid ett stort gästbud, som vår frände, furst Vladimir av *Koenugardr* skall anordna. Far har varit sjuklig den senaste tiden. Han drog på sig hosta och bröstont på sin sista vikingafärd och kan således inte komma med på resan, så nu är det jag som har ansvaret för allting. Jag är både befälhavare och *skipari*, jag hoppas att allting ska förlöpa utan några värre missöden.

Jag iakttog Vidar där han satt bredvid Ulvar. De två satt med huvudena tätt intill varandra, och diskuterade ingående

något som tydligen gjorde dem både upprörda och arga. De gestikulerade inte alltför tydligt för där var många som såg dem föra en ganska häftig diskussion, men eniga var de. Det såg man på långt håll. Vidar och Ulvar hade räknat med att Vidar skulle få delta i Ulvars förestående vikingafärd, men far hade sagt nej, och hans ord var lag. Far ansåg att Vidar skulle delta i den planerade handelsresan till Kaland, och vidare till *Gardariki* och *Koenugardr* innan han åkte på viking.

”Sitter du här helt ensam och grubblar?” frågan ställdes av Ragnar som tydligen kommit alldeles nyss in i hallen.

”Ensam sitter jag, men inte grubblar jag egentligen, jag blev bara lite nyfiken på vad det är Vidar och Ulvar diskuterar så ivrigt.”

”Ja, jag ser att de för en väldigt livlig diskussion, de har inte ens lagt märke till att det är ganska många som tittar på dem, och många som försöker snappa upp vad de talar om.”

”Jag tror att de är upprörda över att Vidar inte får följa med Ulvar på vikingafärd, utan måste åka med mig på den tilltänkta handelsresan som du också kommer med på. De har båda väntat på den dagen Vidar får följa med Ulvar, och nu blir det inte som de hade räknat med.”

Ragnar konstaterade att ”Du har nog rätt, Vidar har väntat att få åka på sitt första stora äventyr. Han har tränat och övat mycket länge, och så slås den tilltänkta drömmen i spillror. Det går inte så lätt att svälja den besvikelsen. Tror du, att din far skulle komma på andra tankar om du talade med honom om detta?”

Jag skakade på huvudet och kunde bara säga. ”Nej, jag tror inte att far skulle ändra åsikt i frågan, dessutom är han ganska *sjúkr*, så, jag vill inte belasta honom i onödan med frågor som inte är så viktiga. Han har ju en hel del större saker att grubbla över.”

”Det är tråkigt att han är *sjúkr* så du gör som du anser att är bäst för den här situationen. Har du något du vill att vi ska tala om inför den förestående resan.”

”Jo, visst har jag det, men det kan vänta till imorgon, nu måste jag gå och hjälpa min mor med några sysslor, Estrid och Friborg håller på med att färdigställa sina kläder inför resan, så mor har givit dem lov arbeta med förberedelserna.”

Några dagar senare åkte Ulvar i väg på sin vikingafärd, och Vidar var på uruselt humör hela dagen. Han talade knappast med någon, och visade en ilsken uppsyn inför vår far som till slut blev arg och tillrättavisade honom med barsk röst.

”Om du tänker bära dig åt som en parvel så stannar du hemma från handelsresan också. Tids nog hinner du delta i många vikingafärder. Handelsresorna är inte någonting för småungar de heller, så nu har du ditt tillfälle att bevisa din kunnighet, och att du är uppgiften mogen.”

Uppsträckningen gjorde inte situationen bättre för oss andra, men Vidar höll nu god min när far var närvarande, annars var han lika sur och tvär som tidigare. Germund som å sin hade sida varit med om både vikingafärder och handelsresor tog allt med ro. Han var annars också den lugnaste och saktmodigaste av männen. Stilig var han, lång och blond med yvigt hår, och välvårdat skägg. Flickorna drogs till honom som flugor, han kunde välja och vraka, och ta den bästa till hustru, men det verkade som om han inte hade bråttom med det heller. Kanske han ville ha någon utifrån. Nu hade han ju möjlighet till det när vi åkte långt bort, kanske han skulle finna sin brud i Kaland, *Gardaríki* eller *Koenugardr* eller kanske på vägen dit. Jag hade gått till mor för att söka efter fällar, vaxade tyger och annat som vi har behov av under den långa resan till *Koenugardr*. Samtidigt passade jag på att blanda en medicindryck åt far. Nu kan jag bara hoppas att drycken som jag gjort på torkade

AD 989 SALTVIK, ÅLAND

Sköldmön Ragnhild sänds av sin far konungen till Koenugardr (Kiev) med sina syskon för att bevista furst Vladimirs och kejsarinnan Annas gästabud, som ordnas deras giftermål till ära.

Resan dit är strapatsfylld, Ragnhild blir attackerad uppe på Hättorna där Ulvar, en man från Saltvik anfaller henne. Ragnhild försvarar sig med sitt svärd och dödar honom. Det är andra gången Ragnhild blir attackerad. Det var något underligt den första gången också, en okänd man, vad ville han?

De kommer fram till Koenugardr. Gästabudet firas i många dagar och blir en trevlig upplevelse för dem. Men, när de besöker marknaden blir Estrid, syster till Ragnhild, Friborg och Vidar, bortrövad av några män. Nu måste de försöka finna Estrid.

Resan går via farliga forsar till Svarta havet och vidare till Miklagardr (Istanbul). Där får de hjälp av kejsar Basileios II som ger män från sitt väringagarde till deras förfogande.

Männen som rövade bort Estrid tog fel kvinna. Attackerna mot Ragnhild fortsätter.

Någon i deras samhälle vill förgöra den mäktiga sköldmön.

BoD

